

DUBRAVKO HORVATIĆ

STANARI u SLONU

REDATELJ Hrvoje Korbar
**AUTORICA ADAPTACIJE I STIHOVA
ZA SONGOVE** Ivana Vuković

SCENOGRAFKINJA Paola Lugarić Benzia
KOSTIMOGRAFKINJA Ana Fucijaš
SCENSKI POKRET Blaženka Kovač Carić
AUTOR GLAZBE Stanislav Kovačić
OBLIKOVATELJICA RASVJETE Vesna Kolarec
ASISTENTICA SCENOGRAFKINJE Ema Tomašek
ASISTENTICA KOSTIMOGRAFKINJE Ana Paulić

IGRAJU Igor Jurinić, Nika Ivančić, Amanda Prenkaj,
Ante Krstulović, Vesna Ravenščak Berger,
Kristijan Petelin i Gorana Marin

KREATIVNO RJEŠENJE klasja&zita
VIZUALA I GRAFIČKI DIZAJN
FOTOGRAFIJE Mare Milin
INSPICIJENTICA Rea Janjić
VODITELJ TEHNIKE Goran Jurković

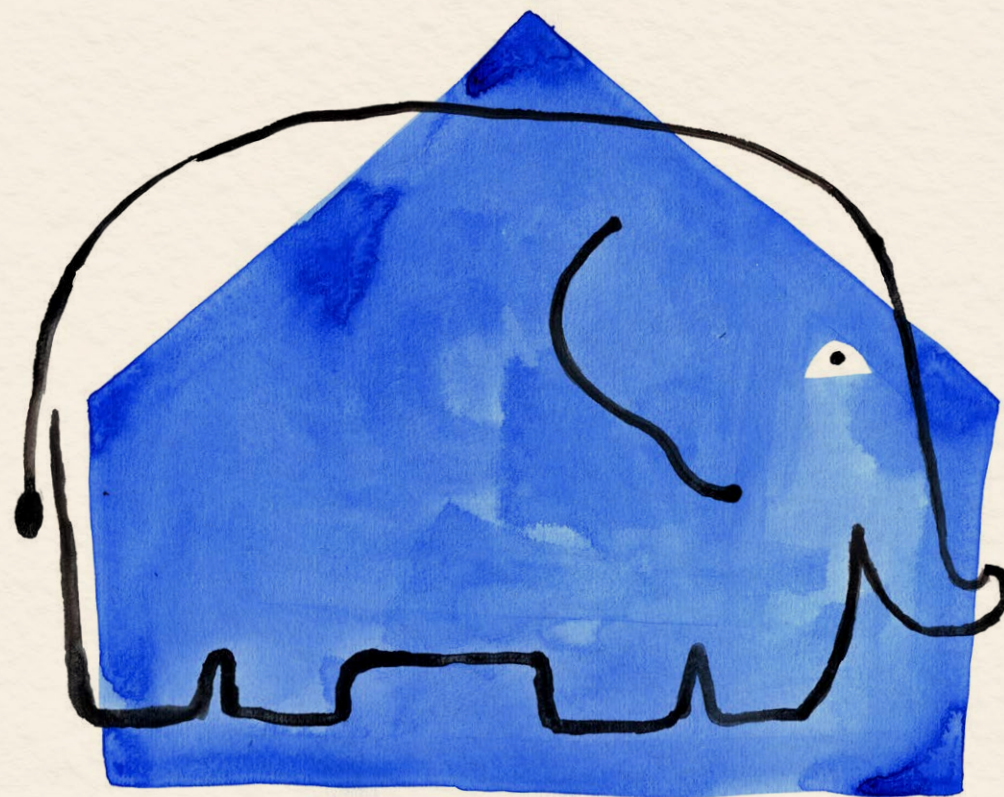
ŠMINKA Petra Kuhar
LUTKARSKI RADOVI Tamara Šantek Zlatar
KROJAČKI RADOVI Marija Fiket i Jelica Ozimec
RASVJETA Velimir Lončarić i Stjepan Blažević
TON Dragutin Dražen Slopšek i Marko Vodeničar
SCENSKA TEHNIKA Dubravko Kancijan, Marinko Pavlinić i Tomislav Blatančić
GARDEROBIJERKE Mirna Garapić i Martina Juričić

Gradsko kazalište Žar ptica,
Bijenička 97, 10000 Zagreb
Drago Utješanović, ravnatelj
Jerko Domagoj Vrdoljak, tajnik

Marketing: Milanka Čolović, Božica Forko i Valentina Meštrić
tel: 01 2347 855 / marketing@zar-ptica.hr / www.zar-ptica.hr

DUBRAVKO HORVATIĆ

STANARI u SLONU

GRADSKO KAZALIŠTE

ŽAR PTICA

Premijera 3. listopada 2025.

Što bi se dogodilo kada bi zgrade mogle pričati? Koja bi to bila prava i pravila za koje bi se kuće borile? Što bi njima bilo važno? Dubravko Horvatić u kratkoj priči "Stanari u slonu" nudi relativno jednostavan odgovor: zajednica.

Kad na posljednjoj livadi u gradu stanari sretnu ogromnog Slona - prepadnu se. Međutim, kad se dosjete da od njegove veličine mogu imati vlastite koristi - približe mu se, potom se i usele u njega, vrlo brzo zanemarujući da je i Slon biće sa svojim željama i potrebama. U ovoj metafori Slon predstavlja zajednicu kao živo biće o kojem se treba skrbiti, koje treba oslušivati i uzimati u obzir njegove potrebe - inače će, doslovno, nestati. Bijela laž koju Slon izgovara da bi se spasio - kako će se uskoro smanjiti i postati poput makovog zrna, možda još i manji - i nije sasvim laž. Slon se zapravo ne bi smanjio fizički, ali pristajući na sve što mu ljudi nameću, njegov bi se duh stisnuo, postao poput makovog zrna, možda još i manji, tako da bi od Slona zapravo ostala tek betonska konstrukcija bez srdašca koje ga čini posebnim. To srdašće i jest temelj svake zajednice. To je ono veće zajedničko dobro oko kojeg se ljudi okupljaju. Kako bi ono kucalo i pumpalo, svi se moraju brinuti za njega i pridonositi zajednici, a ne samo otimati od nje.

"Stanari u slonu" kratka je priča koja je otvorila mnoge mogućnosti adaptacije, od konkretnog pitanja prava na stanovanje kao osnovnog ljudskog prava koje danas postaje elementarno egzistencijalno pitanje - preko beskonačnih dinamika zajednica, pa sve do pitanja empatije prema drugim bićima. U našoj adaptaciji Slon, iako personificiran, zadržava karakteristike životinje. Slonu je i dalje "dozvoljena" iskrena, intuitivna, nagona reakcija - od izljeva suza i sreće, preko panike, do borbe za svoj prostor; ali - "dozvoljena" mu je i ona suštinska ljubav i privrženost prema drugome. Slonovi su bića koja jako drže do svojih rituala i zajednice, imaju vrlo izraženu empatičnost - sve su to, redom, vrijednosti kojih bi se i sami ljudski stanari trebali prisjetiti.

Ivana Vuković,
autorica adaptacije

